

[Pernille Sams]

Men hvad er der egentlig blevet af alle regeringens garantier til boligmarkedet og til den enkelte familie? Dem har vi sandelig ikke hørt meget til efter offentliggørelsen af udspillet. Hvad er der blevet af garantierne i regeringsgrundlaget om, at den enkelte familie fik garanti mod forringelser? Og hvad betyder regeringens pæne ord om, at balancen mellem boligejere og lejere skal fastholdes? Reformen forskyder jo balancen ganske markant. Man sænker godt nok lejeværdien med, hvad der på landsplan svarer til 1,2 mia. kr., men med den anden hånd kræver man yderligere ca. 5 mia. kr. ind hos de samme boligejere, fordi værdien af rentefradraget sænkes med 8 procentpoint.

I alt bliver der tale om en forøget beskatning af ejerboligen med cirka 4 mia. kr., uden at beskatningen på lejeboligen stiger tilsvarende. Beskatningen af de to befolkningsgrupper i de to boligformer forskydes altså meget markant, og det er ikke vores ønske med skattereformen. Vi ønsker ligestilling mellem ejere og lejere, og det kræver, at lejeværdien sænkes langt mere, end der er lagt op til i regeringens oplæg. Vi mener, det er lavere skatter og flere arbejdspladser, der er brug for, ikke generelle omfordelinger, der i den sidste ende bliver til skattestigninger.

Efter vores opfattelse har regeringen svigtet sine løfter til boligejerne om, at der bliver tale om ligebehandling og ens lettelser i skattereformen, uanset om man bor som ejer eller som lejer. Man har ikke bare svigtet garantien til den enkelte familie, men til hele boligsektoren. Regeringen har endda skrevet det i bogen med skattereformens indhold, den bog, regeringen lige har udgivet. På side 30 står der:

»Lempelsen er ens for boligejere og lejere, så der sikres balance.«

Jamen hvad forstår regeringen da ved balance? Ikke det samme, som almindelige mennesker forstår ved det ord i hvert fald, hvis man mener, at en ensidigt forøget beskatning på i alt 4 mia. kr. er udtryk for balance.

Den store ideologisk betonedede forskel i regeringens behandling af befolkningen alt efter, om de har købt deres bolig eller ej, vil vi ikke være med til. Det vil vi kræve ændret i de forhandlinger, der forhåbentlig kommer, således at ejere og lejere behandles ens.

Heldigvis får boligejerne lidt hjælp af rentefaldet, ellers ville boligmarkedet gå i koma

igen efter regeringens planer. Men netop rentefaldet kan være med til at afbøde de værste virkninger af regeringens udspil. Og det er regeringen da også fuldt opmærksom på, så meget, at man oven i købet har taget det med i reformen som et argument for, at boligejerne hermed skulle være fuldt kompenseret.

Men sagen er jo, at netop rentefaldet kunne bidrage til lidt optimisme og til lidt stigninger i boligpriserne på det meget trykkede boligmarked. Men den svagt positive effekt, som rentefaldet kunne få, vil nu blive opvejet af skattereforemens negative virkninger.

Jamen alle får indkomstskattelettelse, siger regeringen så, også boligejerne. At boligejerne så er nødt til at bruge deres lettelse i indkomstkatten til at betale den forøgede skat på boligen, mens lejerne kan disponere frit over deres lettelse, det forsøger man at fortie. Men det er jo sandheden.

Når de 4 mia. kr. i forøget boligskat sammenholdes med, at skatteomlægningerne fuldt gennemført efter regeringens optimistiske beregninger gennemsnitlig vil give hver skatteyder 110 kr. om året i lettelse, så skal der ikke meget fantasi til at forestille sig, hvor store stramninger der reelt kan blive tale om for store dele af befolkningen.

Når man dertil lægger skatteministerens udprægede sans for at præsentere de tal, der passer bedst til hans egne interesser, er der ikke noget at sige til, hvis mange familier indser, at det meget nemt kan ende med, at de pæne ord ender i regulære skattestigninger – ganske vist i form af andre skatter, men sammenlagt større skatter.

Der er for meget socialdemokratisk ideologi og fordelingspolitik i skattereformen. Vi vil naturligvis meget gerne gøre vores til, at skattereformen får et bedre indhold, og medvirke konstruktivt på alle områderne til at få det til at hænge bedre sammen og få luget tidslerne væk.

Men det er nødvendigt med markante ændringer og med en helt anderledes fordelingsmæssigt neutral profil, hvor man ikke sorterer befolkningens ret til at få skattelettelse efter, hvilken bolig de tilfældigvis bor i.

For så vidt angår L 292 om tilbagebetaling af forbrugsrenteafgiften er det et af de mange spørgsmål, der er omfattet af finanslovforliget for 1993. Derfor går vi også ud fra, at det er et